

**ДО ПРОБЛЕМИ КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВОЇ
ХАРАКТЕРИСТИКИ КРИМІНАЛЬНОГО ПРАВОПОРУШЕННЯ,
ПЕРЕДБАЧЕНОГО СТ. 201-2 КК УКРАЇНИ**

Радзівіло А. О.

аспірант Інституту економіки та права

Науковий керівник: Абакумова Ю. В.

доктор юридичних наук, доцент

Класичного приватного університету

м. Запоріжжя, Україна

Воєнний стан в Україні та незадоволення у суспільстві через недобросесні дії деяких осіб, які прикидаються «благодійниками», призвели до того, що законодавець мусив врегулювати питання належного використання гуманітарної допомоги та покарання осіб, що зловживають на біді інших людей.

Кримінальна відповідальність за незаконне використання з метою отримання прибутку гуманітарної допомоги, благодійних пожертв або безоплатної допомоги передбачена ст. 201-2 Кримінального кодексу України (далі – КК України). Відповідальність за вказані діяння встановлено Законом України «Про внесення змін до Кримінального кодексу України щодо відповідальності за незаконне використання гуманітарної допомоги» № 2155-IX від 24.03.2022 р. Відповідно до диспозиції ст. 201-2 КК України кримінально караним діянням є продаж товарів (предметів) гуманітарної допомоги або використання благодійних пожертв, безоплатної допомоги або укладання інших правочинів щодо розпорядження таким майном, з метою отримання прибутку, вчинені у значному розмірі [1].

Кримінальному правопорушенню, передбаченому ст. 201-2 КК України, як і будь-якому правопорушенню, притаманні об'єктивні та суб'єктивні ознаки його складу, тобто: об'єкт, об'єктивна сторона, суб'єкт та суб'єктивна сторона. Все це обов'язкові елементи складу кримінального правопорушення. Факультативними ж ознаками можуть виступати, зокрема, предмет кримінального правопорушення, місце, час, спосіб його вчинення.

Об'єктом кримінально-правової охорони, згідно з КК України, є певні суспільні відносини, зокрема, права і свободи людини та громадянина. Також це можуть бути відносини власності, та такі суспільні відносини, що відповідають за забезпечення конституційного

ладу України, громадського порядку та громадської безпеки, охорону довкілля, миру і безпеки людства тощо. Тобто об'єктом кримінального правопорушення виступають суспільні відносини, перелічені у ст. 1 КК України, які охороняються законом і яким протиправним діянням завдано шкоду, або створено загрозу такого завдання [1].

Виходячи з аналізу ч. 1 ст. 201-2 КК України, об'єктом досліджуваного кримінального правопорушення є суспільні відносини у сфері благодійної діяльності. Об'єктивна ж сторона цього діяння може виражатися лише у таких формах: 1) продаж гуманітарної допомоги; 2) використання благодійних пожертв, безоплатної допомоги; 3) укладення інших правочинів щодо розпоряджання гуманітарної допомоги.

Відповідно до Цивільного кодексу України, під продажем слід розуміти оплатну передачу товару у власність другій стороні (покупцеві). Під терміном «укладення інших правочинів» розуміється дія особи, спрямована на набуття, зміну або припинення цивільних прав та обов'язків (ч. 1 ст. 202 Цивільного кодексу України). Згідно ж з ч. 1 ст. 317 Цивільного кодексу України право розпоряджання є одним з елементів права власності і включає також право передавання майна у тимчасове користування чи володіння третім особам [2].

Досліджуване кримінальне правопорушення також характеризується такою об'єктивною ознакою як предмет – товари (предмети) гуманітарної допомоги; благодійні пожертви; безоплатна допомога. При цьому, кримінальна відповідальність за вчинене настає лише у разі, якщо загальна вартість такої гуманітарної допомоги, благодійних пожертв або безоплатної допомоги у триста п'ятдесят і більше разів перевищує неоподатковуваний мінімум доходів громадян (значний розмір).

Згідно з приміткою до ст. 201-2 КК України під гуманітарною допомогою слід розуміти поняття, визначені Законом України «Про гуманітарну допомогу» № 1192-XIV від 22.10.1999 р. [3] та Законом України «Про благодійну діяльність та благодійні організації» № 5073-VI від 05.07.2012 [4]. Так, у ст. 1 Закону України «Про гуманітарну допомогу» під терміном «безоплатна допомога» (пересилка, виконання робіт, надання послуг) розуміється надання гуманітарної допомоги без будь-якої грошової, матеріальної або інших видів компенсацій донорам [3]. Водночас з цим, під терміном «гуманітарна допомога» розуміється «цільова адресна безоплатна допомога в грошовій або натуральній формі, у вигляді безповоротної фінансової допомоги або добровільних пожертвувань, або допомога у вигляді виконання робіт, надання послуг, що надається іноземними та вітчизняними донорами із гуманних мотивів отримувачам гуманітарної

допомоги в Україні або за кордоном, які потребують її у зв'язку з соціальною незахищеністю, матеріальною незабезпеченістю, важким фінансовим становищем, виникненням надзвичайного стану, зокрема внаслідок стихійного лиха, аварій, епідемій і епізоотій, екологічних, техногенних та інших катастроф, які створюють загрозу для життя і здоров'я населення, або тяжкою хворобою конкретних фізичних осіб, а також для підготовки до збройного захисту держави та її захисту у разі збройної агресії або збройного конфлікту» [4]. Тобто гуманітарна допомога є різновидом благодійництва і має спрямовуватися відповідно до обставин, об'єктивних потреб, згоди її отримувачів та за умови дотримання вимог ст. 3 Закону України «Про благодійну діяльність та благодійні організації».

Поняття «благодійної пожертви» знаходить своє визначення у ст. 6 Закону України «Про благодійну діяльність та благодійні організації», відповідно до якої благодійною жертвою визнається «безоплатна передача благодійником коштів, іншого майна, майнових прав у власність бенефіціарів для досягнення певних, наперед обумовлених цілей благодійної діяльності, відповідно до цього Закону» [4].

Суб'єктивна сторона досліджуваного кримінального правопорушення характеризується наявністю вини у формі прямого умислу та спеціальною метою – отримання прибутку. Під поняттям прибуток прийнято розуміти різницю між доходом від будь-якої діяльності та витратами, що були понесені за для одержання цього доходу. У простому розумінні цього слова це безпосередньо отримана вигода.

Суб'єкт цього кримінального правопорушення, відповідно до ч. 1 ст. 201-2 КК України, загальний. Але існує й інша думка.

В розумінні законодавця гуманітарна допомога повинна передаватися від донорів – благодійних організацій (юридичних осіб) до отримувачів гуманітарної допомоги. Відповідно до ст. 4 Закону України «Про благодійну діяльність та благодійні організації» суб'єктами благодійної діяльності є благодійні організації, які утворені та діють відповідно до даного Закону, а також інші благодійники та бенефіціари [4]. При цьому отримувачами гуманітарної допомоги повинні бути юридичні особи зареєстровані в Єдиному реєстрі отримувачів гуманітарної допомоги, який ведеться Міністерством соціальної політики України. Тобто, можна діти висновку, що «незаконно використовувати» гуманітарну допомогу могли би хіба отримувачі (тобто службові особи та працівники юридичних осіб) і повинен бути спеціальний суб'єкт кримінального правопорушення. На даний момент вчинення кримінального правопорушення, передбаченого ст. 201-2 КК України, службовою особою – це лише кваліфікуюча ознака цього діяння (ч. 2 ст. 201-2). Проте, законодавець

в диспозиції ст. 201-2 КК України чітко не визначає коло суб'єктів, фактично роблячи можливим притягнення до кримінальної відповідальності осіб, що не є суб'єктами отримання гуманітарної допомоги. Іншими словами, будь-яка осудна фізична особа, яка досягла шістнадцятирічного віку, може бути притягнута до кримінальної відповідальності за незаконне використання гуманітарної допомоги. На цей час небагата судова практика у цьому питанні йде шляхом притягнення до відповідальності саме загального суб'єкта.

Кваліфіковані склади вказаного кримінального правопорушення регламентовано у ч. 2 ст. 201-2 КК України (ті самі дії, вчинені повторно або за попередньою змовою групою осіб, або службовою особою з використанням службового становища, або у великому розмірі) та у ч. 3 (дії, передбачені частиною першою або другою цієї статті, вчинені організованою групою або в особливо великому розмірі, або під час надзвичайного або воєнного стану). При цьому, дії, передбачені цією кримінально-правовою нормою, вважаються вчиненими у значному розмірі, якщо загальна вартість такої гуманітарної допомоги у триста п'ятдесят і більше разів перевищує неоподатковуваний мінімум доходів громадян; у великому розмірі – якщо загальна вартість предмету досліджуваного кримінального правопорушення у тисячу і більше разів перевищує неоподатковуваний мінімум доходів громадян; у особливо великому розмірі – якщо загальна вартість у три тисячі і більше разів перевищує неоподатковуваний мінімум доходів громадян.

Відповідно до ст. 216 Кримінального процесуального кодексу України підслідність кримінального правопорушення, передбаченого статтею 201-2 КК України, відноситься до слідчих органів Національної поліції [5]. З початку повномасштабної військової агресії росії проти України законодавець значно спростив процедуру ввезення гуманітарного вантажу в Україну та визнання певних товарів саме гуманітарною допомогою. І, водночас, прийняв Закон, який доповнював КК України статтею №201-2. На практиці виникають непоодинокі випадки, коли не гуманітарний вантаж декларується як гуманітарна допомога з єдиною метою – швидко та без митних зборів доїхати до місця призначення. Отже, можливість декларувати майже будь-який товар як гуманітарний значно прискорила та спростила роботу волонтерів, проте поставила їх діяльність під ризик притягнення до кримінальної відповідальності за ст. 201-2 КК України.

Література:

1. Кримінальний кодекс України: закон України від 05.04.2001 № 2341-III. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#n98> (дата звернення – 19.02.2023).
2. Цивільний кодекс України: закон України від 16.01.2003 № 435-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#n3244> (дата звернення – 19.02.2023).
3. Про гуманітарну допомогу. Закон України від 22.10.1999 № 1192-XIV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1192-14#Text> (дата звернення – 19.02.2023).
4. Про благодійну діяльність та благодійні організації. Закон України від 05.07.2012 № 5073-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5073-17#Text> (дата звернення – 19.02.2023).
5. Кримінальний процесуальний кодекс України: закон України від 13.04.2012 № 4651-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#n2054> (дата звернення – 19.02.2023).